

Отже, розвиток інформаційної діяльності, вихід до інформаційних мереж світової інфраструктури, обмін інформацією, створення зведених електронних каталогів, корпоративних інформаційних мереж значно розширює спектр прикладного використання автоматизованих документно-інформаційних систем, робить їхнє застосування міждисциплінарним напрямом, необхідним для вивчення спеціалістами, які працюють з інформаційними ресурсами.

Джерела та література

1. Бездрабко В. Документознавство в Україні: інституціоналізація та сучасний розвиток [Текст] : [монографія] / В. В. Бездрабко; КНУ ім. Т. Шевченка. – К. : Четверта хвиля, 2009. – 720 с.
2. Документознавство та інформаційна діяльність: наука, освіта, практика : матеріали наук. конф. 18 грудня 2002р. / Державна академія керівних кадрів культури і мистецтв / Михайло Семенович Слободяник (голов. ред.). – К. : ДАКККіМ, 2003. – 100 с.
3. Комова М. В. Документознавство : навч. посіб. / М. В. Комова ; Національний ун-т «Львівська політехніка». – Л. : Тріада плюс; К. : Алерта, 2007. – 294 с.

Павло Литвинський

Наук. керівник – к.пед.н., доц. Варенко В. М.

м. Київ

ЗАХИСТ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКУМЕНТІВ У СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ ОБМІНІ

Сучасні інформаційні технології дозволяють організувати обмін документами в електронній формі між суб'єктами, які територіально знаходяться на великих відстанях, зокрема в різних країнах. Організація інформаційного обміну на міждержавному рівні потребує захисту електронних документів, зокрема використання електронного підпису. Однак, у різних державах діє власне законодавство щодо унормування процесів впровадження та використання засобів електронного цифрового підпису в діяльності органів, установ, підприємств, організацій та фізичних осіб. Це викликає труднощі щодо підтвердження чинності різних електронних цифрових підписів. Науковці С.В. Вишенський, М.Б. Гордон, П.В. Григор'єв, Ю.Ю. Дубенська пропонують різні підходи до вирішення проблеми безпеки міжнародного електронного документообігу, зокрема, застосування інфраструктури відкритих ключів з комплементарною криптографією та створення спеціальної автоматизованої системи трансграничної інформаційної взаємодії для обміну конфіденційними електронними документами.

Складність цієї проблеми полягає у ступені міждержавної довіри у сфері національної інформаційної безпеки, оскільки використовувані електронні цифрові підписи засновані на різних національних криптографічних алгоритмах і стандартах їх сертифікації. Створювані в світі національні інфраструктури відкритих ключів навіть в об'єднаній Європі слабо взаємодіють одна з одною, оскільки не забезпечують необхідну

юридичну значущість трансграничних комунікацій [1, с. 18]. Одним з фундаментальних правових актів, який регламентує міжнародний електронний документообіг є Типовий закон Комісії ООН з права та міжнародної торгівлі «Про електронні підписи», прийнятий у 2001 р. [2, с. 2], в якому детально розкриті правові, організаційні і технологічні підходи до застосування електронного цифрового підпису, та передбачено аспекти щодо некриптографічних методів електронного підпису (персональних ідентифікаційних номерів, власноручних підписів в цифровій формі та інших), а також Конвенція Організації Об'єднаних Націй «Про використання електронних повідомлень у міжнародних договорах» [3, с. 3].

Отже, вирішення проблем використання інформаційно-телекомунікаційних систем для міжнародного обміну електронними документами потребує комплексного підходу, тобто, забезпечення технічної, програмно-математичної сумісності процедур функціонування цих систем з необхідним рівнем безпеки, та їх правової узгодженості на міжнародному та національних рівнях. Такий підхід дозволить забезпечити надійний захист електронних документів, що буде враховувати всі загрози, починаючи від структури та змісту електронних документів і завершуючи умовами функціонування інформаційно-телекомунікаційних систем.

Джерела та література

1. Клімушин П. С. Правове регулювання електронного документообігу / П. С. Клімушин // Теорія та практика державного управління : зб. наук. пр. – Х. : Магістр, 2009. – Вип. 2. – С. 18–23.
2. Про електронні підписи [Електронний ресурс] : Типовий закон Комісії ООН по праву та міжнародній торгівлі (ЮНСІТРАЛ). – 2001. – 98 с. – Режим доступу: <http://www.uncitral.org/pdf/russian/texts/electcom/ml-elecsig-r.pdf>. – Назва з екрана.
3. Об использовании электронных сообщений в международных договорах [Електронний ресурс] : Конвенція Організації Об'єднаних Націй. – 2005. – 12 с. – Режим доступу: <http://www.uncitral.org/pdf/russian/texts/electcom/06-57454Ebook.pdf>. – Назва з екрана.

Альбіна Ткаленко, Світлана Калашнікова
Наук. керівник – к.пед.н., доц. Ісаєнко Т. К.
м. Полтава

ЕЛЕКТРОННІ БІБЛІОТЕКИ ЯК ІНТЕГРАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ РЕСУРСІВ

Найважливішими завданнями бібліотек у сучасному світі є забезпечення вільного й необмеженого доступу до інформації та збереження її джерел. Про актуальність проблеми створення, представлення електронних ресурсів бібліотек України в Інтернеті та надання доступу до них свідчать численні публікації у фахових періодичних виданнях України, де простежується обмін думками з комплексу актуальних питань, пов'язаних із розбудовою глобального цифрового бібліотечно-інформаційного середовища як невід'ємного інфраструктурного компонента суспільних знань. У своїх статтях автори торкалися різних аспектів цієї складної і багатогранної теми,